

การจัดการความรู้

เรื่อง การพัฒนาผลงานวิจัยเพื่อศูนย์ความเป็นเลิศทางวิชาการด้านโรคเรื้อรัง

รายชื่อสมาชิกกลุ่ม

1. ดร.กฤตพัฒน์ ฝึกฝน ประธาน
2. อ.สิริสุดา เตชะวิเศษ
3. อ.ปภัชญา ธัญปานสิน
4. อ. วรณนิภา เย็นใจ
5. อ.โสภภาพร พันธรุลาวัฒน์ เลขานุการ

ขั้นตอนกิจกรรมเพื่อการจัดการความรู้

ขั้นตอนที่ 1.การบ่งชี้ความรู้/การค้นหาความรู้

ปัจจุบันทั่วโลกให้ความสำคัญกับการจัดการโรคเรื้อรังมากขึ้นเนื่องจากความเจริญก้าวหน้าทางการแพทย์ทำให้ผู้ป่วยที่เจ็บป่วยด้วยโรคเรื้อรังมีอายุยืนยาวขึ้นประกอบกับวิถีชีวิตที่เปลี่ยนแปลงไปทำให้ผู้ป่วยกลุ่มนี้มีจำนวนเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะโรคเบาหวานและความดันโลหิตสูง จากรายงานสถิติสุขภาพทั่วโลกปี พ.ศ. 2555 ขององค์การอนามัยโลก พบว่า 1 ใน 10 ของประชาชนในวัยผู้ใหญ่ป่วยเป็นโรคเบาหวานและ 1 ใน 3 มีภาวะความดันโลหิตสูง (WHO, 2012) สำหรับประเทศไทยได้มีการสำรวจสุขภาพประชาชนไทยโดยการตรวจร่างกาย พ.ศ. 2551-2552 พบว่าประชาชนไทยที่มีระดับน้ำตาลในเลือดมากกว่า 126 มก./ดล. ร้อยละ 28.5 (สถาบันวิจัยและประเมินเทคโนโลยีทางการแพทย์, 2556) และความชุกของโรคเบาหวานอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างสูง คือ เพศชาย ร้อยละ 9.3 และเพศหญิง ร้อยละ 9.9 ในแต่ละปีจะมีผู้ป่วยเบาหวานเพิ่มขึ้นอย่างน้อย 320,762 คน คาดว่าในปี พ.ศ. 2552-2553 จะมีผู้ป่วยเบาหวาน 5,397,559 คน (รวม รังสิรินทร์และคณะ, 2555)

ด้วยเหตุที่ผู้ป่วยโรคเบาหวานและความดันโลหิตสูงมีจำนวนเพิ่มขึ้นและมีอายุยืนยาวขึ้นแต่ถ้าหากไม่ได้รับการดูแลรักษาอย่างถูกต้อง ต่อเนื่องจะก่อให้เกิดภาวะแทรกซ้อนในหลายระบบของร่างกาย ทั้งภาวะแทรกซ้อนแบบเฉียบพลันและแบบเรื้อรัง ก่อให้เกิดความพิการและตายก่อนวัยอันควร ส่งผลกระทบต่อ การดำรงชีวิต ภาวะเศรษฐกิจของผู้ป่วยและครอบครัว รวมทั้งประเทศชาติ ด้วยเหตุผลดังกล่าววิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนีพะเยา ซึ่งเป็นสถาบันผลิตและพัฒนาบุคลากรทางการพยาบาลได้เล็งเห็น ความสำคัญของปัญหาโรคเรื้อรังจึงได้จัดตั้งศูนย์ความเป็นเลิศทางวิชาการด้านโรคเรื้อรังโดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อให้เป็นศูนย์ที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านโรคเรื้อรัง อันจะช่วยพัฒนาบุคลากรทางการพยาบาลให้มี ศักยภาพในการพยาบาลผู้ป่วยโรคเรื้อรังรวมถึงให้การพยาบาลผู้ป่วยโรคเรื้อรังได้อย่างครอบคลุมและมี ประสิทธิภาพ

ศูนย์ความเป็นเลิศด้านโรคเรื้อรัง ได้กำหนดประเด็นยุทธศาสตร์ ไว้ชัดเจนว่า จะพัฒนาและเสริมสร้าง สมรรถนะกำลังคนด้านสุขภาพของชุมชน สร้างองค์ความรู้และบริการวิชาการด้านสุขภาพ โดยมีเป้าประสงค์

คือ เป็นคลังความรู้และศูนย์กลางการบริการวิชาการทางสุขภาพแก่ท้องถิ่น สร้างผลงานวิชาการ ผลงานวิจัย นวัตกรรม ที่เกิดประโยชน์ต่อภารกิจการศึกษา แต่เนื่องจากภายในปี 2554 ผลการประเมินคุณภาพภายใน ระดับสถาบันพระบรมราชชนก ด้านการเผยแพร่ผลงานวิจัย ได้คะแนน 1.34 / 5 ปี 2556 มีผลงานวิจัย สนับสนุนศูนย์ความเป็นเลิศทางวิชาการด้านโรคเรื้อรัง จำนวน 2 เรื่อง

จากการศึกษาสภาพการทำวิจัยจากการทบทวนวรรณกรรม พบว่า สภาพการทำวิจัยของ อาจารย์พยาบาลเฉลี่ย 0.70 เรื่อง/คน/ปี (วาสนา อุบป้อ, 2551) ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการส่งเสริมการผลิตผลงานวิจัย อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งได้แก่ ด้านบริหารจัดการที่เอื้อ ด้านการเสริมสร้างแรงจูงใจ (รุจิรา เจียมอมรรรัตน์ และ อรชร อินทองปาน, 2556) ด้วยเหตุนี้เพื่อให้เป็นศูนย์ที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านโรคเรื้อรัง จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องอาศัยการทำวิจัยเป็นตัวขับเคลื่อนศูนย์ให้บรรลุวัตถุประสงค์ เพราะวิจัยเป็นการ ค้นหาหรือแสวงหาความรู้ใหม่โดยใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ในการศึกษาค้นคว้า องค์ความรู้ที่ได้จะมีความน่าเชื่อถือ และเกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาการปฏิบัติการพยาบาลเพื่อผู้ป่วยโรคเรื้อรังได้อย่างแท้จริง

ขั้นตอนที่ 2. การสร้างและแสวงหาความรู้

จากการศึกษาสภาพการทำวิจัยจากการทบทวนวรรณกรรม พบว่า ในส่วนของผู้ที่ทำหน้าที่ในด้านการจัดการเรียนการสอนในสถาบันการศึกษา มีความรู้ในการทำวิจัยน้อย มีความตระหนักถึงความสำคัญและประโยชน์ของการทำวิจัย มีความต้องการพัฒนาตนเองเรื่องการทำวิจัย (พิสิฐภัฏ พุฒศรี, 2551) นอกจากนี้ ความต้องการการพัฒนาเกี่ยวกับการทำวิจัย คือ ต้องการความรู้และพัฒนาทักษะในการทำวิจัยในทุก ๆ เรื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่อง การสรุปผลและการเขียนรายงานการวิจัยและการวิเคราะห์ข้อมูลในการทำวิจัยและ ต้องการการได้รับการสนับสนุนในเรื่องการจัดหาบุคลากรมาให้ความรู้เกี่ยวกับวิจัยและวัสดุอุปกรณ์ในการสร้างสื่อหรือ นวัตกรรมเพื่อการทำวิจัย (ไพฑูรย์ มawangศ์, 2552)

สำหรับสภาพการทำวิจัยของอาจารย์พยาบาลเฉลี่ย 0.70 เรื่อง/คน/ปี อาจารย์พยาบาลจะรับรู้ว่ามีสมรรถนะแห่งตนในการทำวิจัยอยู่ในระดับสูง ความคาดหวังผลลัพธ์ในการทำวิจัยของอาจารย์พยาบาลอยู่ในระดับสูง ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการทำวิจัยและความคาดหวังในผลลัพธ์ในการทำวิจัยกับผลิตภาพการวิจัยของอาจารย์พยาบาลมีความสัมพันธ์กันทางบวก ในระดับน้อย ถึงแม้ว่าส่วนมากจะมีวุฒิการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาโท ปริญญาเอกและมีประสบการณ์การทำงานมากกว่า 15 ปี(วาสนา อุบป้อ, 2551) อาจารย์พยาบาลมีความต้องการส่งเสริมการผลิตผลงานวิจัยของวิทยาลัยพยาบาลมากกว่าตามสภาพจริง และการส่งเสริมการผลิตผลงานวิจัยของวิทยาลัยพยาบาลอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งด้านนโยบาย และแผนกลยุทธ์การผลิตผลงานวิจัยและด้านการสนับสนุนการเผยแพร่ผลงานวิจัยมีการส่งเสริมอยู่ในระดับมาก (รุจิรา เจียมอมรรรัตน์และอรชร อินทองปาน, 2556) สภาพการทำวิจัยของอาจารย์พยาบาลในวิทยาลัยพยาบาล บรมราชชนนีพะเยาภายในปี 2554 พบว่า ผลการประเมินคุณภาพภายในระดับสถาบันพระบรมราชชนก ด้านการเผยแพร่ผลงานวิจัย ได้คะแนน 1.34 / 5 และในปี 2556 มีผลงานวิจัยสนับสนุนศูนย์ความเป็นเลิศทางวิชาการด้านโรคเรื้อรัง จำนวน 2 เรื่อง ซึ่งถือว่าเป็นจำนวนน้อยมากที่จะสนับสนุนเพื่อให้เป็นศูนย์ที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านโรคเรื้อรัง จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่ามีปัจจัยอื่น ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการทำ

วิจัย ได้แก่ ตัวแปรกลุ่มที่ปฏิบัติงานร่วมกันมีอิทธิพลต่อตัวแปรการทำวิจัยโดยส่งผ่านตัวแปรจงใจและตัวแปรความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน (พันธ์ทิภา สร้างช้าง, 2550)

การปฏิบัติงานร่วมกันจะมีอิทธิพลต่อการทำวิจัย ซึ่งจะมีโอกาสในการสอนงาน ซึ่งแนะ แก้ปัญหาทำให้เกิดความสำเร็จในการทำวิจัยได้ดี วิชาชีพพยาบาลได้นำหลักการของการทำงานร่วมกันมาพัฒนาด้านการเตรียมความพร้อมในการปฏิบัติบทบาทการพยาบาลโดยใช้ระบบพี่เลี้ยง พบว่า ผลของระบบพยาบาลพี่เลี้ยงต่อการปฏิบัติบทบาทพยาบาลพี่เลี้ยงตามความคิดเห็นของหัวหน้าหอผู้ป่วย พยาบาลพี่เลี้ยงและพยาบาลใหม่อยู่ในระดับดีทุกบทบาท ระบบพยาบาลพี่เลี้ยง เป็นการสอนงานแบบตัวต่อตัวระหว่างพยาบาลประจำการที่มีประสบการณ์แล้วกับพยาบาลใหม่ พี่เลี้ยงจะเป็นบุคคลที่มีความรู้ ความสามารถและทักษะทางคลินิก ทำหน้าที่ในการสอนงาน ให้คำแนะนำปรึกษา อำนวยความสะดวก ซึ่งแนะให้แก่ผู้ที่มีประสบการณ์น้อยกว่า โดยใช้หลักการสร้างสัมพันธภาพส่วนบุคคลและดำเนินการทั้งในรูปแบบทั้งเป็นทางการและไม่เป็นทางการ บทบาทพยาบาลพี่เลี้ยง ประกอบด้วย 6 บทบาทหลัก คือ บทบาทผู้สอนและผู้นิเทศ บทบาทตัวแบบ บทบาทแหล่งความรู้และส่งเสริมการเรียนรู้ บทบาทที่ปรึกษา และบทบาทผู้ปฐมนิเทศ และบทบาทผู้ประเมิน ในการปฏิบัติบทบาทดังกล่าว พยาบาลพี่เลี้ยงจะต้องมีการเตรียมความพร้อมของตนเองเป็นอย่างดีโดยการแสวงหาความรู้หรือวิทยาการและทักษะใหม่ เพื่อให้เกิดความมั่นใจ และสร้างการยอมรับจากผู้ที่อยู่ในความดูแล การนำระบบพยาบาลพี่เลี้ยงมาใช้ในการพัฒนาพยาบาลใหม่เพื่อลดความวิตกกังวล ความเครียดและยังช่วยพัฒนา ทักษะทั้งของพยาบาลใหม่ รวมทั้งพยาบาลพี่เลี้ยงด้วย ตลอดจนทำให้บรรยากาศในการทำงานร่วมกันมีความเข้าใจกัน ระบบ (สุจิตติ ไตรประกอง, ชุลีกร แสนสบายและอุรา แสงเงิน, 2551)

ขั้นตอนที่ 3 การประมวลและกลั่นกรองความรู้

พี่เลี้ยง หมายถึง ระบบที่จัดขึ้นเพื่อการพัฒนาบุคลากร โดยการจัดผู้ที่มีคุณสมบัติเฉพาะของพี่เลี้ยงมาการวางแผนเตรียมความพร้อมในการปฏิบัติบทบาทพี่เลี้ยง เพื่อทำหน้าที่สอน ให้คำปรึกษา เป็นแบบอย่างและช่วยเหลือในการพัฒนา

บทบาทพี่เลี้ยง หมายถึง พฤติกรรมการปฏิบัติที่ครอบคลุมและมีความเหมาะสมต่อการนำมาใช้ในการพัฒนาบุคลากรพยาบาล ซึ่งประกอบด้วย 6 บทบาทหลัก คือ บทบาทผู้สอนและผู้นิเทศ บทบาทตัวแบบ บทบาทแหล่งความรู้และส่งเสริมการเรียนรู้ บทบาทที่ปรึกษาและพี่เลี้ยง บทบาทผู้นิเทศ บทบาทผู้ประเมิน

ระบบพี่เลี้ยง เป็นการสอนงานแบบตัวต่อตัว ระหว่างผู้ที่มีประสบการณ์แล้วกับผู้ที่ยังไม่มีประสบการณ์ พี่เลี้ยงจะเป็นบุคคลที่มีความรู้ ความสามารถและทักษะ ทำหน้าที่ในการสอนงาน ให้คำแนะนำปรึกษา อำนวยความสะดวก ซึ่งแนะให้แก่ผู้ที่มีประสบการณ์น้อยกว่า โดยใช้หลักการสร้างสัมพันธภาพส่วนบุคคลและดำเนินการทั้งในรูปแบบทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

การใช้ระบบพี่เลี้ยงจะทำให้เกิดความรู้ (Knowledge) เกิดความเข้าใจ (Understanding) เกิดทักษะ ความชำนาญ (Skill) และเกิดทัศนคติ (Attitude) ที่ดีต่อการทำงาน เกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งจนสามารถปฏิบัติตามวัตถุประสงค์ได้ อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ตลอดจนเสริมสร้างทัศนคติที่ดีต่องานและองค์กร

ขั้นตอนที่ 4 การจัดความรู้ให้เป็นระบบ

ครั้งที่ 1 คณะทำงานศูนย์ความเป็นเลิศด้านโรคเรื้อรัง ประชุมเพื่อวางแผนเพื่อการพัฒนาผลงานวิจัยของศูนย์ความเป็นเลิศสร้างโดยใช้พี่เลี้ยงเพื่อพัฒนาผลงานวิจัยและจัดตั้งกลุ่มวิจัย ซึ่งประกอบด้วยนักวิจัยของศูนย์ฯและนักวิจัยจากกลุ่มวิชา กำหนดกรอบและทิศทางการวิจัยเกี่ยวกับโรคเรื้อรังให้มีความครอบคลุมทุกประเด็นปัญหาเกี่ยวกับโรคเรื้อรังและครอบคลุมทุกกลุ่ม ซึ่งได้กำหนดให้ผู้ที่มีประสบการณ์ในการทำวิจัยเป็นพี่เลี้ยง โดยกำหนดบทบาทไว้ดังต่อไปนี้

1. บทบาทปรึกษา (Adviser) เป็นบทบาทที่พี่เลี้ยงปฏิบัติในการให้การสนับสนุน แนะนำการปฏิบัติตนในสิ่งที่ดีสนองนโยบายและความต้องการขององคการ

2. บทบาทผู้สอนแนะ (Coach) เป็นบทบาทที่ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่การประเมินผลการให้ขอมูลย้อนกลับ แบบสร้างสรรค์ในการปฏิบัติงาน

3. บทบาทผู้ให้คำปรึกษา (Counsellor) เป็นบทบาทในการให้คำปรึกษา ให้ความช่วยเหลือรับฟังปัญหาที่เกิดขึ้น มีการพัฒนาตนเองและสามารถมองเห็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาของตนเองอย่างอิสระ

4. บทบาทผู้แนะนำ/ สร้างเครือข่าย (Guide/ Networker) เป็นบทบาทในการแนะนำเกี่ยวกับการทำงานร่วมกันในองค์กร สายการบังคับบัญชา คานิยม วัฒนธรรมองคการ

5. บทบาทครู (Teacher) เป็นบทบาทในการถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์โดยใช้วิธีการสอนส่งเสริมให้มีความสามารถในการปฏิบัติงานและมีการพัฒนาตนเองมากขึ้น

6. บทบาทผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ (Resource Facilitator) เป็นบทบาทในการจัดประสบการณ์ การทำงานการแลกเปลี่ยน ข้อมูลข่าวสารกับเพื่อนร่วมงาน จัดหาทรัพยากรในการปฏิบัติงาน ให้ดูแลอย่างใกล้ชิดและให้ความเป็นกันเอง

7. บทบาทผู้เป็นแบบอย่าง (Role Model) เป็นบทบาทในด้านคุณลักษณะส่วนบุคคลและการทำงานผ่านกลยุทธ์

8. บทบาทผู้สนับสนุน (Sponsor) เป็นบทบาทที่ส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดความมั่นใจในตนเอง สนับสนุนมีความก้าวหน้าในวิชาชีพ

ครั้งที่ 2 ประชุมคณะทำงานเพื่อระบุปัญหาที่ต้องการทำวิจัย

กิจกรรม คือ นำเสนอสภาพปัญหาในพื้นที่ และคัดเลือกแหล่งที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย และนำเสนอการแสวงหาแหล่งทุนวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ

ผลลัพธ์ที่ได้ คือ ความดันโลหิตสูง และเบาหวานเป็นโรคเรื้อรังที่พบมากที่สุด โดยเฉพาะในเขต อำเภอเมือง และตำบลบาง อ.เมือง จ.พะเยาเป็นชุมชนเมืองที่มีผู้ป่วยเรื้อรังจำนวนมาก

ครั้งที่ 3 ประชุมคณะทำงานเพื่อทบทวนวรรณกรรมและเขียนโครงร่างการวิจัย พร้อมทั้งแนะนำแนวทางการนำโครงร่างที่พัฒนาเข้าสู่กระบวนการดำเนินงานพัฒนางานวิจัยของวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนพพะเยา แนวทางการเสนอโครงร่างตามขั้นตอนของระบบการเสนอโครงร่างเพื่อขอทุนสนับสนุน จากแหล่งทุนภายนอก และกำหนดตัวผู้รับผิดชอบในงานวิจัยแต่ละเรื่อง

ผลลัพธ์ที่ได้ สามารถเขียนโครงร่างโดยแบ่งตามกลุ่มเป้าหมาย ออกเป็น 5 กลุ่ม คือ

1. ศึกษาความรู้และพฤติกรรมในการป้องกันโรคเบาหวานและความดันโลหิตสูงของประชาชน ตำบลบ้านสาบ อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา ผู้รับผิดชอบ คือ นางอัมพร ยานะ (หัวหน้าโครงการ) นางโสภภาพร พันธุ์ลาวัลย์ (ผู้ร่วมโครงการ) นางสาววรรณิภา เย็นใจ (ผู้ร่วมโครงการ)
2. ความรู้และพฤติกรรมสุขภาพเกี่ยวกับโรคเบาหวานและความดันโลหิตสูงของประชาชนตำบลบ้านสาบ อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา ผู้รับผิดชอบ คือ นางพัชรบุรณ ศรีวิชัย(หัวหน้าโครงการ) นายแดนชัย ขอบจิตร (ผู้ร่วมโครงการ) นางดลนภา หงษ์ทอง (ผู้ร่วมโครงการ)
3. บทบาทผู้ดูแล และคุณภาพชีวิตของผู้ดูแลผู้ป่วยเบาหวานและความดันโลหิตสูง ผู้รับผิดชอบ คือ นางสิริสุดา เตชะวิเศษ (หัวหน้าโครงการวิจัย) นางสาวพงศ์พัชรา พรหมเผ่า (ผู้ร่วมโครงการ) นายคมกริช สุทรศรี (ผู้ร่วมโครงการ) และนายเฉลิมพล กำใจ (ผู้ร่วมโครงการ)
4. พฤติกรรมสุขภาพ และการเข้าถึงระบบบริการด้านสุขภาพของผู้ป่วยเบาหวานและความดันโลหิตสูง ผู้รับผิดชอบ คือ นางสมัยพร อาซาล (หัวหน้าโครงการวิจัย)

ครั้งที่ 4 ประชุมคณะทำงานเพื่อค้นหาและคัดเลือก เครื่องมือวิจัยที่มีความเหมาะสมและวางแผนเพื่อหา content validity และ reliability และสรรหาอาจารย์จากหน่วยงานภายนอกที่มีคุณสมบัติเพื่อเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

ผลลัพธ์ที่ได้ พิจารณาโครงร่าง เพื่อขอสนับสนุนงบประมาณจากหน่วยงานภายนอก คือ เครือข่ายบริหารการวิจัยภาคเหนือตอนบน ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2557 เรื่อง การสร้างความเข้มแข็งของชุมชนในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสุขภาพเพื่อป้องกันและควบคุมโรคเบาหวานและความดันโลหิตสูงโดยใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น

ขั้นตอนที่ 5 เผยแพร่องค์ความรู้

การนำเสนอองค์ความรู้ คือ องค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ระบบพี่เลี้ยงในการทำวิจัย พบว่า

1. คณะทำงานมีความพึงพอใจในการทำงานเพราะการทำงานโดยใช้ระบบพี่เลี้ยงสามารถช่วยชี้แนะคัดสรรข้อมูลที่จำเป็น และวิธีการเขียนตามขั้นตอนของกระบวนการวิจัย มีความมั่นใจในการทำวิจัยมากขึ้น
2. การทำงานโดยใช้ระบบพี่เลี้ยงเป็นทีมช่วยให้มีการเตรียมความพร้อมก่อนประชุมร่วมกันและมีการติดตามประเมินผลงาน ทำให้งานคืบหน้าไปตามแผนที่วางไว้
3. การทำงานโดยใช้ระบบพี่เลี้ยงช่วยมีผลงานวิจัยที่ได้รับสนับสนุนงบประมาณจากหน่วยงานภายนอก คือ เครือข่ายบริหารการวิจัยภาคเหนือตอนบน ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2557 เรื่อง การสร้างความเข้มแข็งของชุมชนในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสุขภาพเพื่อป้องกันและควบคุมโรคเบาหวานและความดันโลหิตสูงโดยใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น

ปัญหาและอุปสรรค คือ

1. คณะทำงานมีภาระงานประจำมาก ทำให้ต้องจัดสรรเวลาในการประชุมกันในช่วงพักเที่ยง และต้องใช้เวลาส่วนตัวเพื่อทบทวนวรรณกรรมนอกเวลาทำงาน

2. คณะทำงานบางคนไม่สามารถอยู่ร่วมประชุมได้ทุกครั้ง จึงทำให้ความเข้าใจคลาดเคลื่อนจากที่ตกลงกันได้

3. ปัจจัยสนับสนุน เช่น หนังสือ วารสารหรือบทความที่เกี่ยวข้องประเด็นที่ทำวิจัยควรมีจำนวนที่เพียงพอ และทันสมัย

ขั้นตอนที่ 6 การเรียนรู้

1. การทำวิจัยในวิทยาลัยพยาบาล ยังมีจำนวนน้อย จึงจำเป็นต้องอาศัยการทำงานเป็นทีมโดยใช้ระบบพี่เลี้ยง ถึงแม้ว่าอาจารย์ส่วนใหญ่จะสำเร็จการศึกษาปริญญาโท แต่การทำวิจัยจำเป็นต้องอาศัยประสบการณ์เพราะต้องใช้เวลาและการแก้ปัญหา ดังนั้นเพื่อให้ได้ผลงานวิจัยตามเป้าหมายจึงควรใช้ระบบพี่เลี้ยงเพื่อพัฒนางานวิจัยต่อไป

2. ศูนย์ความเป็นเลิศทางวิชาการด้านโรคเรื้อรังควรทำคลังความรู้ให้มีจำนวนเพียงพอต่อการพัฒนาผลงานวิจัย เช่น จัดหาหนังสือ วารสาร ข้อมูลใหม่ มาไว้ประจำที่ศูนย์ฯ และประชาสัมพันธ์ให้ทุกคนรับทราบ

3. การทบทวนความรู้จากการวิจัยเกี่ยวกับโรคเรื้อรัง เพื่อแสวงหาความรู้เกี่ยวกับโรคเรื้อรังและรวบรวมไว้สำหรับการทำวิจัยและให้บริการในการนำไปใช้ประโยชน์

4. พัฒนาองค์ความรู้จากการทำวิจัย โดยศูนย์ฯ ควรจะจัดเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และสรุปบทเรียนจากเครือข่ายของผู้ทำงานด้านเอดส์ทั้งในภาครัฐ เอกชน และชุมชน อย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง

